

FJÄRDE SÖNDAGEN I ADVENT

GAUDETETE

Text: Joh 3:22-36 Predikan av Lars Borgström (LFS)

Johannes Döparens önskan och glädje var att människor började lyssna till Jesus. Han kallade Jesus den sanne brudgummen och själv sade han sig vara brudgummens vän, ”som står där och hör Honom, gläder sig innerligt över brudgummens röst. Den glädjen har jag nu helt och fullt. Han måste bli större och jag mindre” (Joh. 3:29-30).

Johannes Döparen ville alltså att vi alla ska lyssna till Jesus. Detta aktualiserar för oss ett av Jesu tre ämbeten, nämligen Hans profetämbete. Vi hör nämligen, att det som Jesus ”sett och hört, vittnar Han om”. Innan vi fördjupar oss i Jesu profetiska ämbete, ska vi se på Hans ämbeten i allmänhet.

Jesu tre ämbeten

Biskopen Eusebius, (d. 341), känd som författare till sin *Kyrkohistoria*, talar i nämnda bok om Jesus som Profet, Överstepräst och Konung. Dessa tre Jesu ämbeten har inte Eusebius hittat på själv, utan funnit i Bibeln. Han har då tagit fasta på att Jesus är Messias (grek. Kristus), som betyder *den smorde*. Att Jesus är den den smorde, Messias, är något som också Johannes Döparen framhåller i idag, då han säger: ”Jag är inte Messias. Jag är sänd framför Honom”, och sedan talar han om Jesus, den som han är förelöpare åt.

Jesus är alltså den som är *smord*. I Gamla testamentet var det tre olika ämbetsinnehavare som insattes i sin tjänst genom att smörjas med olja: profeterna (1 Kung. 19:16), översteprästerna (2 Mos. 29:7, 30:30, 3 Mos. 8:12, 4 Mos. 35:25) och konungarna (1 Sam. 10:1, 2 Kung. 9:6). Dessa ämbeten fick var för sig på sitt sätt förebåda och peka fram emot den som skulle bli den sanne Profeten, den sanne Översteprästen och den sanne Konungen, nämligen Jesus Kristus.

Jesus som Profet

Redan i Gamla testamentet talas det om den profet som skulle komma. Mose profeterade till Iarael: ”En profet bland ditt folk, av dina bröder, en som är mig lik, ska Herren, din Gud, låta framträda åt dig; Honom ska ni lyssna till” (5 Mos. 18:15). Samtidigt klargjordes det, att denne profet på ett avgörande sätt skulle vara större än alla andra profeter.

De gammaltestamentliga profeterna predikade bara vad Herren ingivit dem att säga. De falska profeterna däremot predikade, precis som idag, ”sina egna hjärtans syner” (Jer. 23:16) och följde ”sin egen ande” (Hes. 13:3). Lika litet som de sanna profeterna frambar Jesus självsvåldigt något eget budskap, utan Han säger om Fadern, att ”Han som har sänt mig är trovärdig, och det jag har hört av Honom förkunnar jag för världen” (Joh. 8:26). Likaså säger Han: ”Ty jag har inte talat av mig själv, utan Fadern som har sänt mig har befallt mig vad jag skall säga och tala” (Joh. 12:49).

Jesus talade med en alldeles särskilt auktoritet. Det har funnits många människor både förr och senare, som talat om Gud och det eviga livet. Men ingenting av det de sagt kan jämföras med det Jesus sade, eftersom Han är Guds Son. Vi hör om det unika med Jesus i predikotexten. Först avföras alla mänskliga, jordiska föreställningar och läror: ”Den som kommer från jorden är av jorden, och av jorden talar han.” Dessa ord träffar Buddha, Konfucius, Muhammed och alla andra religionsstiftare. Men sedan heter det om Jesus, den som är ”över alla”, eftersom Han är ”från himlen”: ”Vad Han har sett och hört vittnar Han om” (Joh. 3:32). Jesus kommer från

himlen och kan såsom ett ögonvittne, en förstahandskälla, vittna om de himmelska tingena. ”Den Enfödde, som själv är Gud, och är hos Fadern, har gjort Honom känd” (Joh. 1:18).

Jesus är i egenskap av den sanne Profeten upphöjd över de gammaltestamentliga profeterna. Dessa hade visserligen auktoritet från Gud, eftersom de talade på Hans uppdrag. Varje gång Anden ingav dem att tala och skriva, kunde de framträda med den rätta auktoriteten och säga: ”Så säger Herren.” Med Jesus är det ändå på annat sätt. Han var inte ”inspirerad av Guds Ande” som profeterna. Han var och är från evighet till evighet själv Gud. Han sade aldrig: ”Så säger Herren!” utan: ”Ni har hört att det blev sagt till fäderna... (Matt. 5:21, 27, 33, 38, 43) men *Jag* säger er...” (Matt. 5:22, 28, 34, 39, 44). Han tillbakavisade här fariséernas vantolkningar av Skriften, de som brukade kallas ”fädernas stadgar”, och talade om för sina lärjungar vad Skriftens Herre, nämligen Han själv, Han som av evighet är JAG ÄR, HERREN, menat med sina bud. Jesus är Skriftens ”jag”, den som talar i skriften, från 1 Mos. 1:1 till Upp. 22:21 i alla bokstäver, ja ända ned till den minsta av alla bokstäver, det grekiska i:et, *iota*. ”Tro inte”, säger Han, ”att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva utan för att fullborda. Amen säger jag er: Innan himmel och jord förgår, skall inte en enda bokstav, inte en prick i lagen förgå, förrän allt har skett” (Matt. 5:17-18). En ”prick i lagen” syftar här på ett kort streck, en hake, varigenom en hebreisk bokstav skildes från en annan. Ingenting får strykas enligt Jesus, inte ens de små hakarna.

Inte bara Gamla testamentet, utan också Nya testamentet är absolut förpliktande. På ett ställe säger Jesus till alla sina apostlar: ”Den som tar emot er tar emot mig” (Matt. 10: 40). Därför tar vi emot apostlarnas ord såsom vi tar emot Jesu eget vittnesbörd. Såväl Gamla som Nya testamentet är i sin helhet, ända ned i detaljerna, ja till alla bokstäver och minsta prick, Jesu ord till oss.

Jesus utövar sitt profetämbete också idag

Jesus fortsätter sin profetiska gärning också i sitt tillstånd av upphöjelse, efter himlafärden. Men nu gör Han det *medelbart*, d.v.s. Han träder inte själv fram synligt längre utan talar genom sina vittnen på jorden. Jesus har gjort det möjligt för församlingen att fortsätta Hans profetiska gärning. Han såg först till att Hans förkunnelse blev nedtecknad, vilket gjordes av Hans inspirerade apostlar. Sedan har Han gett sin församling lärare och förkunnare (Ef. 4:11). Dessa fortsätter Jesu profetiska gärning, då de förkunnar Guds ord enligt Bibeln. När vi hör det apostoliska vittnesbördet ljuda i församlingen, i överensstämmelse med Bibeln, då är det Jesus vi hör. ”Den som hör er, han hör mig”, sade Jesus om sina utsända vittnen (Luk. 10:16).

Kyrkan har inte något annat profetämbete än det, som är bundet till och öser ur Guds ord – den Heliga Skrift. Förkunnelsen utifrån Guds ord i Bibeln är fortsättningen på Jesu profetiska gärning. Den som åberopar profetiska uppenbarelser utöver Guds ord i Bibeln, far vilse och för andra vilse. Uppenbarelsen är avslutad i och med att den fullbordade Skriften överlämnats åt oss.

Den som förändrar något i det bibliska budskapet, han griper självsvåldigt in i Jesu profetiska ämbete. Vi behöver minnas vad som står i 1 Petr. 4:11: ”Om någon talar skall han tala i enlighet med Guds ord.” Den som talar utanför eller emot Guds ord i Bibeln, är en falsk profet och går djävulens ärenden.

Inte sällan hör man talas om människor som förkunnar en slags ”andlighet”, som består i att de känner sig höjda över Bibelns bokstav. Känner någon sig bunden av Bibelns ord och bokstav, så dömer dessa människor det som ”bokstavstråldom”. Men den *rätta* andligheten skall kännas igen på, att man håller sig strängt till det apostoliska ordet i Bibeln. Den som verkligen är en andlig människa, han inser att det apostoliska ordet är Guds ord.

Allra sist skall Jesu budskap också sammanfattas. Det mest centrala i Hans undervisning är evangeliets kärna, att Han själv lidit och dött för dina synders skull. Förtrösta på Jesu gudamänskliga person och Hans frälsande verk och du blir frälst från evig död till evigt liv. Han säger dig: ”Kom till mig, min vän, dina synder är dig förlättna.” Vår predikotext avslutas med orden: ”Den som tror Sonen har evigt liv. Den som inte lyder Sonen skall inte se livet, utan Guds vrede blir kvar över honom” (Joh. 3:36). Amen.